

Ein Diodor-Fragment.

In der Hamburger Odyssee-Handschrift, über welche ich in diesem Museum N. F. XXXIII S. 439 ff. gesprochen habe, befindet sich unter den unedirten Scholien eines, welches alle übrigen an Werth überragen dürfte und welches ich darum hier gesondert mittheile. Es gehört zu Od. λ 236 und lautet folgendermassen:

ἡ φάτο Σαλμωνῆος: οὗτος γὰρ ἀσεβῆς ὢν καὶ ὑπερήφανος ὁ Σαλμωνεὺς τὸ μὲν θεῖον διέσurreν, τὰς δὲ αὐτοῦ (l. αὐτοῦ) πράξεις ὑπερέχειν τῶν τοῦ Λιδὸς ἀπεφαίνεται· διὸ καὶ κατασκευάζων διὰ τινος μηχανῆς ψόφρον ἐξαΐσιον καὶ μιμούμενον (das letzte *v* aus *ς* corr.) τὰς βροντὰς ἑαυτὸν ἀπεφαίνεται μείζον βροντῆσαι τοῦ Λιδὸς. καθόλου δὲ καταγελῶν τῶν θεῶν οὔτε θυσίας οὔτε πανηγύρεις τοίοις συνετέλει, καθάπερ οἱ λοιποὶ δυνάσται ποιεῖν εἰώθησιν[ν]. ἐγένετο δὲ αὐτοῦ μονογενῆς θυγάτηρ Τυρώ, ἣν διὰ τὴν τοῦ σώματος μαλακότητα καὶ τὴν τοῦ χρώματος λευκότητα ταύτης τῆς προσηγορίας ἤξιωσεν. ταύτης δὲ διὰ τὸ κάλλος ἔραστοίς Ποσειδῶν (ohne Lücke; augenscheinlich fehlen hier mehrere Worte, etwa κατεκλίθη αὐτῇ. ὁ δὲ Σαλμωνεὺς οὐκ εἰδώς, ὅσας) εἶη ὁ ταύτης τὴν παρθενίαν λύσας (λ^v cod.), κα-

κουῶν (κακου cod.) διετέλει τὴν Τυρώ, τέλος δὲ διὰ τὴν ἀσέβειαν δίκας τίνων τῷ δαίμονι κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Λιδὸς κατέστρεψε τὸν βίον. τῶν δὲ ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Τυροῦς γεννωμένων παιδῶν Πελλία μὲν νέος ὢν παντελῶς ὑπὸ Μίμαντος ἐξέπεσεν ἐκ τῆς πατρίδος καὶ φυγὼν μετὰ τῶν φίλων μετὰ τούτων β' νήσους κατεκτέησας, Σκίαθον καὶ Πεπάρηθον· ὕστερον δὲ Χείρωνος αὐτὸν εὐεργετήσαντος καὶ τῆς ἰδίας χάρας μεταδόντος ἀπῆρεν ἐκ τῶν προειρημένων νήσων καὶ τῆς Ἰολκῶν πόλεως ἐβασίλευσε. τούτῳ δὲ ἐγένοντο πλείους, αἱ καὶ τὴν ἑπωνυμίαν ἔσχον ἀπὸ τοῦ πατρὸς Πελιάδες ὀνομασθεῖσαι. καὶ περὶ τούτων ἀρκεσθῆσόμεθα.

Der Anfang dieser *ιστορία* stimmt fast wörtlich überein mit zwei den Excerpta Valesiana (περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας) entnommenen Fragmenten des Diodor (VI 7, 4 u. 5 Dindorf), die ich bequemerer Vergleichung halber hierher setze:

ὅτι ὁ Σαλμωνεὺς ἀσεβῆς καὶ ὑπερήφανος ἦν καὶ τὸ θεῖον διέσurre, τὰς δὲ αὐτοῦ πράξεις ὑπερέχειν τῶν τοῦ Λιδὸς ἀπεφαίνεται· διὸ καὶ κατασκευάζων διὰ τινος μηχανῆς ψόφρον ἐξαΐσιον καὶ μιμούμενον τὰς βροντὰς ἐβρόντα, καὶ οὔτε θυσίας οὔτε πανηγύρεις ἐτέλει.

ὅτι ὁ αὐτὸς Σαλμωνεὺς ἔσχε θυγάτηρα Τυρώ, ἣς διὰ τὴν λευκότητα καὶ τὴν τοῦ σώματος μαλακότητα ταύτης τῆς προσηγορίας ἔτυχεν.

Ich ziehe daraus den Schluss, dass auch der Rest der uns von dem Hamburger Odyssee-Scholiasten überlieferten *ιστορία* dem Diodor angehört. Die Zwischenbemerkung καθάπερ οἱ λοιποὶ δυνάσται ποιεῖν εἰώθησιν wird man wohl als eigenen Zusatz des excerptirenden Scholiasten anzusehen haben.

Königsberg.

Arthur Ludwich.